

Sygn. akt II K 652/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2019 roku sprawy

J. G. s. S. i Z. z domu W.

ur. (...) w miejscowości M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2018r około godz. 15:50 w m. W. na ul. (...), gm. W., pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód ciężarowy marki S. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 16:06 do stężenia 0,27 mg/l-alkosensor, o godz. 16:24 do stężenia 0,25 mg/l-alkosensor, o godz. 16:26 do stężenia 0,25 mg/l-alkosensor, o godz. 17:39 do stężenia 0,19 mg/l, o godz. 17:41 do stężenia 0,18 mg/l, o godz. 18:14 do stężenia 0,13 mg/l, o godz. 18:51 do stężenia 0,10 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego **J. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat,
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
3. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,
4. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego - zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 kwietnia 2018 roku,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 904,86 zł (dziewięćset cztery złote i osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 80 (osiemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2018 r. ok. godz. 15:00 oskarżony J. G. przyjechał jako kierujący samochodem ciężarowym marki S. o nr rej. (...) na teren magazynów (...) przy ul. (...) w W.. Według przyjętej kolejności rozładunków, auto oskarżonego miało zostać rozładowane ok. godz. 18:00, więc oskarżony spożył nieustalony napój alkoholowy i poszedł spać. Obudziło go wezwanie przez megafon nakazujące mu podjechać pod rampę i J. G. to uczynił przemieszczając swoje auto na odcinku ok. 20-30 m. Pracownik ochrony wyczuł wówczas od niego alkohol i wezwał policję.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 9-11 i k. 101v-102v

notatka urzędowa k. 1 i 2

Na miejsce przybyli funkcjonariusze Wydziału ruchu Drogowego KMP w P. i oskarżony został poddany badaniu trzeźwości uzyskując wyniki: o godz. 16:06 wynik 0,27 mg/l, o godz. 16:24 - 0,25 mg/l, o godz. 16:26 – 0,25 mg/l, o godz. 17:39 – 0,19 mg/l, a o godz. 18:51 – 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kierowca nie kwestionował wyników badania i nie żądał ponownienia go przy użyciu innych metod.

Dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno –pomiarowego k. 3-3v, k. 5-5v

notatka urzędowa k. 2, opinia sądowo-lekarska k. 28-31

J. G. ma 60 lat, jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, z zawodu jest mechanikiem-kierowcą. Obecnie pozostaje na zasiłku dla bezrobotnych z dochodem 800 zł miesięcznie. Dotychczas nie był karany.

Dowód: oświadczenie oskarżonego k. 101-101v, dane z K. k. 15

Środowisko życiowe i tryb życia oskarżonego nie wskazują cech jakiegokolwiek patologii. J. G., podobnie jak jego żona i dzieci cieszą się bardzo dobrą opinią wśród sąsiadów, są postrzegani jako ludzie spokojni i kulturalni. W rodzinie nie występuje problem alkoholowy.

Dowód: wywiad środowiskowy k. 93-94

Oskarżony J. G. złożył zmienne wyjaśnienia. Na etapie przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu utrzymując, że oczekując na rozładunek na terenie magazynów (...) napił się z butelki znalezionej w ciężarówce niezidentyfikowanego napoju nie mając świadomości, że jest w nim alkohol. Twierdził także, że rozładunku spodziewał się dopiero za kilka godzin, a po spożyciu w/w napoju nie przemieszczał już samochodu. Dodał, że na bramie wjazdowej jego trzeźwość nie budziła żadnych zastrzeżeń. W toku rozprawy sądowej oskarżony przyznał się do czynu i manifestował ogromne poczucie wstydu. Swoje zachowanie nazywał jednorazowym „wybrykiem” i zmieniając pierwotne stanowisko przyznał, że po spożyciu napoju alkoholowego przejechał autem pod rampę na odcinku ok. 20-30 m.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. G. k.101v-102v i k. 9-10

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uprawnia do stwierdzenia, że J. G. popełnił zarzucany mu czyn, a jego wina nie budzi wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie zostały oparte na jednoznacznych wynikach badań trzeźwości udokumentowanych odpowiednim protokołem i wydrukami z urządzenia kontrolno-pomiarowego, a także na specjalistycznej opinii lekarskiej, której wnioski końcowe były kategoryczne i korelowały z pomiarami dokonanymi na miejscu zdarzenia.

W pełni wiarygodne pozostają zapisy karty karnej oraz ustalenia wywiadu środowiskowego.

W oczywistej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem ostateczne stanowisko oskarżonego, który na etapie rozprawy przyznał się do przedstawionego mu zarzutu odstępując jednocześnie od wersji sprzecznej z pozostałym materiałem

dowodowym. W ocenie Sądu, podjęte na początkowym etapie postępowania próby negocjowania zarzutu pozostawały w ścisłym związku z poczuciem wstydu, jakie skłaniało oskarżonego do łagodzenia obrazu popełnionego występku zarówno poprzez eksponowanie braku świadomości rodzaju spożytego napoju, jak i przeczenie przemieszczeniu samochodu po tym fakcie.

Bazując na tak ocenionych dowodach oskarżonemu należało przypisać sprawstwo występkę z art. 178a § 1 kk, penalizującego m.in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym przez kierowcę będącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów. Takim miejscem, jest m.in. teren parkingów i dróg wewnętrznych w obrębie wielkogabarytowych magazynów, gdzie także obowiązuje zasada trzeźwości.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

W rozważanym stanie faktycznym – zaszyły przesłanki do takiej formy reagowania na czyn zabroniony, jaką przewiduje art. 66 § 1 kk. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Jednocześnie nie zachodzi przeszkoda do skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania jaką jest zagrożenie karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, bowiem za występki z art. 178a § 1 kk Ustawodawca przewidział sankcje określone alternatywnie, w tym karę do 2 lat pozbawienia wolności.

Analiza społecznej szkodliwości czynu dokonana przez pryzmat komponentów wskazanych w art. 115 § 2 kk uprawnia do przyjęcia, że jego stopień nie jest znaczny. Oskarżony złamał wprawdzie ważną regułę uczestnictwa w ruchu drogowym tj. zasadę trzeźwości, ale jednocześnie stopień intoksykacji alkoholowej tylko nieznacznie przekroczył ustawowy próg decydujący o byciu prawnym rozważanego przestępstwa. Kontrola drogowa miała charakter prewencyjny, bowiem nastąpiła na żądanie pracownika ochrony obiektu i dotyczyła przemieszczenia pojazdu po terenie prywatnym, należącym do magazynów, którego nie sposób porównywać do realiów panujących np. na autostradzie. Nic nie upoważnia do przyjęcia, że oskarżony kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości także przed przyjazdem na w/w teren, a dostępnym materiałem dowodowym nie można zanegować jego wersji zdarzeń, według której spożycie napoju alkoholowego nastąpiło podczas oczekiwania na rozładunek. Poza abstrakcyjnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym J. G. nie spowodował konkretnego zagrożenia dla kogokolwiek, a dystans jaki pokonał będąc kierowcą nietrzeźwym sprowadzał się do 20-30 m dzielących miejsce postoju pojazdu od rampy rozładunkowej.

Oskarżony wprawdzie umyślnie naruszył zasadę trzeźwości, ale działał pod wpływem nagłej zmiany okoliczności, bowiem przyspieszono moment rozładunku auta planowany pierwotnie na godzinę 18:00. Jak wynika z pomiarów trzeźwości – o tej właśnie porze stężenie alkoholu w jego organizmie nie osiągało już wartości właściwej dla przestępstwa i mogło być kwalifikowane co najwyżej jako wykroczenie drogowe.

Oskarżonym nie kierowała brawura, a sposób i motywy popełnienia przestępstwa wskazują raczej na chwilowy brak rozsądku, który powinien powstrzymać oskarżonego od spożywania nawet symbolicznych ilości alkoholu w czasie pracy. Kolidzja z prawem miała dla 60-letniego oskarżonego charakter incydentalny, a jej skutki okazały się niezwykle dotkliwe jeszcze przed wydaniem wyroku. Oskarżony stracił pracę, a wraz z nią źródło dochodów i obecnie utrzymuje

się z niewielkiego zasiłku. Do tego musiał zmierzyć się z poczuciem wstydu towarzyszącego stygmatyzującemu zarzutowi i konsekwencjami zatrzymania wszystkich kategorii prawa jazdy trwającego od blisko roku.

J. G. zareagował na postępowanie karne prawidłową postawą, manifestując głębokie poczucie wstydu, gotowość poniesienia konsekwencji i zapewniając o wyciągnięciu odpowiednich wniosków na przyszłość.

Okoliczności te znacząco łagodzą obraz przestępstwa, choć – co oczywiste – nie prowadzą do uchylenia odpowiedzialności karnej. Żadne racje prawne nie przemawiają jednak zdaniem Sądu za tym, aby za jednorazowy błąd karać go dotkliwiej, aniżeli potrzeba, by osiągnąć wychowawcze i prewencyjne cele wyroku.

Właściwości i warunki osobiste oskarżonego wyznaczane jego postawą, uregulowanym trybem życia i bardzo dobrą opinią środowiskową stwarzają podstawy do przyjęcia, że ma on prawidłowo wyrobione poczucie odpowiedzialności i mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Minimalny okres próby będzie wystarczający, aby utrwalić efekt trafnych przemyśleń oskarżonego i wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bowiem to ten instrument represji najlepiej przemówi do wyobraźni oskarżonego i utrwali adresowany do społeczeństwa przekaz, że zasada trzeźwości w ruchu drogowym jest realnie egzekwowana. Walory wychowawcze wyroku podniesie nadto świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł, ilustrujące obecne, skromne możliwości materialne oskarżonego.

Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet wymierzonego zakazu zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 14 marca 2017 r.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w myśl art. 629 kpk w zw. z art. 627 Oplatę wymierzono na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223), przyjmując, że jej najniższa możliwa wartość będzie w okolicznościach sprawy wystarczająca